

spočívající prý v tom, že »věřitelé v č a s zaplacení nebyli«, vůbec blíže nezmiňuje, ačkoliv se tak se zřetelem na naprostou nejasnost těchto úvah rozsudkových státi mělo, neboť jest nepochopitelným, jak právě oddálením vyhlášení úpadku nebo vyrovnávacího řízení bylo v č a s n é zaplacení věřitelů zmařeno. Již pro tyto podstatné vady bylo rozsudek za souhlasu generální prokuratury v zasedání neveřejném ve smyslu Šu 5 novely z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 jako zmatečný zrušiti.

Při tom se připomíná ve smyslu Šu 290 druhé věty tr. ř. z moci úřední toto: Bude-li nalézacím soudem při novém hlavním přeličení, bez něhož se podle stavu věci obejíti nelze, bezvadně podle právních hledisek shora blíže vytčených zjištěno zavinění stěžovatelů ve smyslu Šu 486 čís. 2 tr. zák., bude zapotřebí, by se nalézací soud zabýval ještě otázkou, zda nepominul tento trestný čin promlčením. Doba promlčecí při přechinu podle Šu 486 čís. 2 tr. zák. činí ve smyslu Šu 532 tr. zák. jeden rok a počíná běžeti dnem, kdy pachatel poslední dluh nebo poslední splátku na úkor věřitelů učinil, nebo-li dnem, kdy věřitelům nepodáním návrhů v Šu 486 čís. 2 tr. zák. blíže uvedených, určitou škodu způsobil. Jak vyplývá ze skutkových zjištění rozsudkových, staly se poslední objednávky na úvěr na jaře 1922 a poslední splátky koncem října 1922. Zodpovědný výslech obžalovaného Antonína K-a byl však zařízen teprve dne 20. října 1924, a Jana K-a dokonce až dne 24. ledna 1925. Jedno-roční lhůta promlčecí ohledně shora uvedených zapovězených úkonů tedy již dávno pominula. Bude proto zapotřebí, by soud přesně zjistil, zda jsou tu dány kromě vypršení času promlčecího i ostatní v Šu 531 čís. 1 až 3 tr. zák. stanovené podmínky. Pokud se pak týče doby, kdy stěžovatelé opomenuli podati návrh na vyrovnávací řízení nebo vyhlášení úpadku, poškodivše zároveň věřitele tímto opomenutím, rozsudek vůbec nijakého zjištění neobsahuje, každým způsobem bude zapotřebí, by nalézací soud i v tomto směru věnoval otázce promlčecí svou pozornost, přihlížaje k době zařízeného zodpovědného výsledku stěžovatelů.

Čís. 2068.

Při trestných činech spáchaných obsahem tiskopisu počíná trestnost spisovatele, redaktora a vydavatele (§§y 10, 239 tr. zák.) již zhotovením kartáčových otisků a předložením jich k cenzuře, leč že by se pachatel dobrovolně zdržel dalšího tisku. Byl-li tiskopis zabaven, nelze mluvit o dobrovolném ustoupení; zabavení jest tu překážkou ve smyslu Šu 8 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. září 1925, Zm I 239/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 4. února 1925, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3. tr. ř. z obžaloby pro přečin podle Šu 8 tr. zák. a Šu 14 čís. 5. zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. dlužno přiznati oprávnění. Nálezací soud sprostil obžalovaného — o němž zjišťuje, že sepsal zabavený článek, že dal zhotoviti několik kartáčových otisků čís. 229 periodického časopisu »D. L. Z.«, v němž byl článek jako úvodník otištěn, že je předložil jednak státnímu zastupitelství k censuře, jednak okresní politické správě, a že, když mu bylo sděleno, že byl článek státním zastupitelstvím zabaven (pro skutkovou podstatu přečinu podle Šu 14 čís. 5 zák. na ochranu republiky), dal vytisknouti a vydal ono číslo časopisu bez závadného článku, a předložil státnímu zastupitelství znovu povinné výtisky tohoto čísla, opatřeného nadpisem: »Po konfiskaci druhé vydání« — z obžaloby pro nedokonaný přečin pode §§ů 8 tr. zák. a Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky s odůvodněním, že čin nebyl dokonán a k rozšiřování článku nedošlo nikoli pro překážku odjinud v to příslou, nýbrž jen proto, že se obžalovaný dobrovolně podrobil censuře státního zastupitelství, ježto prý vyčkával rozhodnutí o zabavení dříve, než článek otiskl a číslo vydal. Z toho dovozuje napadený rozsudek, že obžalovaný nejednal v trestném úmyslu pokud se týče že dobrovolně ustoupil od trestného pokusu.

Náhled v rozsudku vyslovený jest právně mylným. §§y 10 a 239 tr. zák. stanoví, že při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu počíná trestnost činu pro spisovatele, redaktora, vydavatele (nakladatele i překladatele) tou dobou, kdy dílo, jež se má mnohonásobiti, se odevzdá do tisku. Zde tedy počala trestní zodpovědnost obžalovaného již tím okamžikem, kdy dal zhotoviti kartáčové otisky. Jenom tenkrát by jeho činnost nebyla trestnou, kdyby se byl zdržel dalšího tisku dobrovolně a tím projevil úmysl, nedokončiti trestného jednání. Tomu však v tomto případě tak nebylo. Obžalovaný reprodukoval článek, dav zhotoviti kartáčové otisky, předložil kartáčové otisky jako povinné exempláře státnímu zastupitelství k censuře, by tak dostal své z á k o n n é povinnosti Šu 17 zák. o tisku a měl vše připraveno k dalšímu tisku, s nímž jen prozatím vyčkával až do rozhodnutí úřadu. Tím vším zřejmě projevil úmysl otisknouti článek za tím účelem, by dále byl rozšiřován, nebude-li mu v tom zabráněno úřadem. Po předložení kartáčových otisků jako povinných výtisků k censuře byl závadný článek státním zastupitelstvím úředně zabaven a bylo zakázáno jeho rozšiřování. K tomuto rozšiřování by ovšem bylo došlo a tak čin by byl býval dokonán, kdyby státní zastupitelství nějakým snad jen nedopatřením nebylo přikročilo k zabavení článku. Že obžalovaný byl rozhodnut, článek uveřejniti, vyplývá i z odůvodnění rozsudku samého, který praví, že obžalovaný nechtěl uveřejniti článek za všech okolností, nýbrž jen, nebude-li shledán závadným, t. j. nebude-li mu v uveřejnění úřadem zabráněno. K tomuto zabránění se strany úřadu však, jak již uvedeno, skutečně došlo. Zasáhnutí státního zastupitelství jeví se jako překážka od vůle obžalovaného neodvislá, která zmařila dokonání činu (srov. rozh. sb. n. s. č. 94). Že obžalovaný vyčkal výsledek censury, než pokračoval v dalším tisku, stalo se pouze z opatrnosti, by se nevydával v nebezpečí majetkové ztráty, kdyby bylo celé vydání zabaveno. Na jeho původním úmyslu a vůli, článek uveřejniti, se tím ničeho nezměnilo.